

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Bibelsk eksegesi, Faustlæsninger, dogmatik m.m. : 1834-10-00

Citation: Kierkegaard, Søren: "Bibelsk eksegesi, Faustlæsninger, dogmatik m.m. : 1834-10-00", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 27*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2011 . Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-p247-txt-shoot-n247.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 27

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

P247:247

I Almindelighed antager man at Timotheus, som var afsendt af P. for at gaae til Corinth, underveis, da han ogsaa skulde besøge andre Steder i Macedonien, er bleven opholdt der, og vendt tilbage til Ephesus, uden at faae besøgt Corinth;¹ at Paulus derfor afsendte Titus til Corinth, for at erholde Efterretninger fra Menigheden, og for at see, hvad Indtryk hans Brev til dem havde gjort. Bleek derimod antager at Timoth. virkeligen er kommen til Corinth; men derfra har medbragt saa sørgelige Efterretninger, at P. nu afsendte Titus med et nyt Brev, og dette Brev, som nu er gaaet tabt, er det at 2 Corinthier refererer sig til. -

1 Hermed synes da ogsaa Act: 19, 22 at stemme overeens, hvor Macedonien blot nævnes som Maalet for Timothei Reise. -

Efter at P. havde opholdt sig i Ephesus i 2^½ Aar drog han til Macedonien, hvor han igjen opholdt sig ½ Aars Tid, maaskee udvidede han nu ogsaa sin Virksomhed til Illyrien. 2 Cor: 10, 14. 15. 16 synes at angive Achaia som det yderste Maal (skjøndt $\alpha\chi\alpha\iota$ ei altid betegner et exclusivt »Indtil« cfr. Rom: 5, 13.) - derimod Rom 15, 19 Illyrien; men ganske sikkert følger ikke af det sidste Sted, at P. har forkyndt Læren selv i Illyrien. -

Naar man kunde bestemme Tiden nøiagtigt for Felix Afgang og Festus Tiltræden, saa vilde det være meget vigtigt for Chronologien. Det kan man imidlertid ikke. Man beraaber sig paa et Factum, som Josephus fortæller, at da Felix nedlagde sit Embede, han blev anklaget af Jøderne for Undertrykkelse, og han vilde have blevet straffet, dersom ei hans Broder Pallas, som gjaldt meget hos Keiseren dengang, havde reddet ham. Men nu blev Pallas forgivet af Nero Aar 62. Saaledes blev da dette Aar den yderste terminus ad quem. Men efter Tacitus havde Pallas allerede længe iforveien mistet sin Indflydelse. Allerede i Begyndelsen af sin Regjering havde Nero fjernet Pallas fra den Plads han indtog under Claudius. Heraf skulde man da nu i Forening med hvad Josephus fortæller slutte, at Felix var bleven kaldt tilbage strax i Begyndelsen af Neros Regjering. Schrader mener vel at finde en sikker chronologisk Bestemmelsesgrund deri, at Festus Tiltrædelse blev bestemt ved den med Nero gifte Poppæa; thi deraf vilde følge, at, da Nero først i Aar 62 ægtede Poppæa, Festus først ved denne Tid tiltraadte sit Embede. Men Josephi Ord: $\kappa\alpha\tau\alpha\ \tau\omicron\nu\ \chi\alpha\iota\rho\nu\ \tau\omicron\upsilon\tau\omicron\nu$ kunne ikke gjelde som nærmere Tidsbestemmelse, Poppæa havde allerede længe før hun ægtede Nero stor Indflydelse hos samme. Derpaa at Josephus kalder hende Neros Gemalinde bør ikke lægges saa stor Vægt. Der viser sig altsaa meget vaklende heri med H. t: den chronol. Bestemmelse, og det at Felix har fratraadt sit Embede i 62, kan slet ikke ansees for afgjort. Vi kunne meget godt lade det indtræffe nogle Aar før. -